

REX STOUT

REX STOUT KOLM SEKELDUST

INGLISE KEELEST TÖLKINUD MIHKEL MÕISNIK

Originaali tiitel:
Rex Stout
Trouble in Triplicate
Bantam Books 1993

Toimetanud Siiri Rebane
Kujundanud Villu Koskaru

Copyright © 1945, 1946, 1947, 1949 by Rex Stout
Tõlge eesti keelde © Mihkel Mõisnik ja Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-313-7
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

1.
ENNE SURMA

Tol oktoobrikuu esmaspäeva pärastlõunal hakkas elu siseruumides minu taluvuse piiri ületama. Siseruumide all mõtlen Nero Wolfe'i kabinetti talle kuuluva North Riverist mitte kaugel asuva Lääne 35. tänava maja esimesel korrusel, kus ma töötan. Kergendus pidi tulema varsti, sest ta veetis igal pärastlõunal kaks tundi, neljast kuueni, orhideede juures katusel asuvas triiphones, ent kella neljast puudus veel pool tundi ja minul oli temast päris natukeseks ajaks villand.

Ma ei pannud seda talle süüiks, mul oli temast lihtsalt kõrini. See oli just suure lihapuuduse ajal, kui miljonid sead ja veised olid loomakasvatajate ja lihunike suureks meelehärmiks minema hii- linud ja peitu pugunud, et oma elu kallilt müüa, ja Nero Wolfe'i jaoks oli söögikord ilma lihata selge solvang. Ta tuju oli läinud nii halvaks, et olin pakkunud talle söögiks ennast, ent tema vastusest sellele on targem üle libiseda. Tolleks esmaspäeva pärastlõunaks oli ta juba nii meeleheitel, et hakkas ette võtma pikki jalutus- käike, näiteks edasi ja tagasi oma tooli ja raamaturiulite vahel, ja mõnikord isegi läbi ukse eestuppa, mis jäi 35. tänava poole.

Niisiis ütlesin talle kell pool neli, et lähen välja ühte asja ajama ja tema oli nii sügavalt õnnetusse ja tigidusse uppunud, et ei nõudnud isegi selgitust selle kohta, millist asja nimelt. Just siis, kui küünitasin esikus riulilt oma kaabut võtma, helises uksekell. Jätsin kaabu ootama, astusin ukse juurde ja avasin selle, ning see, mida ma nägin, raputas mu mõtted välja rööbastest, kuhu nad olid Wolfe'i mõru meele teemal vajunud. Trepil seisis üks kõige ühemõttelisemaid tüüpe, keda olin iial näinud. Ehkki päike oli päev läbi paistnud ja paistis veelgi, oli tal seljas tihedasti võõtatud vihnamantel. Tema kaabu, läikivmust vildist peakate, oli talle väike; ja see, et laud tema helehallidel silmadel olid lahti, paistis väga kohatu, sest ta nägu oli palsameeritud – või vähemalt oleks see pärast tema viimset hingetõmmet ja palsameerimist näinud välja täpselt samasugune nagu praegu.

„Te nimi on Goodwin,” teatas ta mulle ebaviisakalt ainsatki lihast liigselt liigutamata.

„Täna,” tänasin teda. „Kui palju ma kaalun?”

Kuid tema oli tõsimeelne. „Tulge välja.” Ta viipas pöidlaga tahapoole. „Mees seal autos tahab teid näha.”

Teen siinkohal pausi isiku tuvastamiseks, soovides selgitada, et ma ei hakka hirmunult kiljuma ega kipu päästikule vajutama iga kord, kui näen palsameeritud näoga võõrast taskust sigaretti võtmas. Aga oma pika eradetektiivikarjääri jooksul on Nero Wolfe äratanud paljudes inimestes paljusid tundeid, vahetevahel ka ebameeldivaid, ning kuna mina olen tema juures töötanud üle kümne aasta, on minu nimi kahtlemata nii mõneski nimekirjas koos tema omaga. Niisiis palusin näol üks hetk oodata, astusin tagasi sisse ja lükkasin ukse kinni, läksin kabinetti oma laua juurde, avasin sahtli, võtsin revolvri ning panin selle pintsaku küljetaskusse, jättes sinna ka käe.

Kui ma esiku poole tagasi suundusin, päris Wolfe kiuslikult: „Mis seal on? Hiir?”

„Ei, söör,” vastasin külmalt. „Mul paluti minna trepist alla tänavale, ühe autos istuva mehe juurde. Auto on kõnnitee servas. Tundsin seal istuvas mehes ära Dazy Perriti. Kuna ta on

üks meie tuntumaid kodanikke, eeldan, et olete temast kuulnud. Tema värskeim tiitel on Musta Turu Kuningas. Võimalik, et ta on, erinevalt teist, jõudnud arvamusele, et ma oleksin mooritult päris hea.”

Läksin. Väljas trepil, pärast ukse sulgemist ja luku klõksatuse kuulmist, võtsin käe taskust välja, et näidata näole, mis selles oli, panin käe taskusse tagasi, laskusin trepist kõnniteele ning astusin auto, suure musta sedaani juurde. Mees selles keris akna alla.

Minu parema õla tagant teatas hää: „Tal on käsi relvaga taskus.”

„Siis on ta paganama rumal,” ütles mees autos läbi akna, „kui lasi sinul enda selja taha jääda.”

„Mhmh.” Vaatasin Dazy Perritile otsa. Kõik sõltus meie vestlusest. „Härra Wolfe teab, et te olete siin. Mida te soovite?”

„Ma soovin Wolfe’iga kohtuda.”

Raputasin pead. „Ei.” Ignoreerisin ta palgalist. Ma ei olnud Dazy Perritile kunagi lähemal olnud. Enamikule inimestest oleks ta paistnud suure paksu mehena, aga mulle, kes ma olin harjunud Nero Wolfe’i mõõtmetega, näis ta kõigest ümaravõitu. Ta nägu, sile ja habemeajamisest roosakas, oli tema nina ja suu jaoks liiga suur, kuid see oli ta silmade tõttu täiesti tähtsusetu. Kõik, mida ta oli teinud ja võis veel teha, peitus tema tumedates silmades.

„Ei,” ütlesin. „Ma ütlesin teile täna hommikul telefonis, et härra Wolfe’il on teie vastuvõtmiseks liiga palju tegemist. Tal on hetkel rohkem tööd, kui ära jõuab teha.”

„Ma kavatsen temaga kohtuda. Minge sisse ja öelge seda talle.”

„Vaadake, härra,” toetasin küünarnuki aknaraamile ja nõjatusin tema poole. „Ärge arvake, et ma teie üle naeran. Inimesed, kes teie üle naeravad, kipuvad peagi esinema matustel, peaosas. Hea küll. Aga samuti ei palu ma mingeid teeneid. Mis teil ka mõttes poleks – igatahes olete väga kangekaelselt selle küljes kinni –, ei soovi Wolfe selles mingit rolli. See võib teha teile

meelepaha, millest oleks kahju ja mida tuleks võimalusel vältida, kuid pooltki mitte nii palju meelepaha, kui viies tema ette midagi, mille ta läbi vaatab ja mis talle ei meeldi. See oleks tõeliselt halb, kas temale või teile, ja ärge olge liiga kindel, et...”

„Archie!”

See oli hüüatus paremalt poolt mu selja tagant. Ajasin end sirgu ja pöördusin ning nägin ülemist poolt Wolfe’ist täitmas tema avatud akna ava – eestoa tagumise akna oma.

Ta hüüdis uuesti: „Mida härra Perrit tahab?”

„Ei midagi,” vastasin. „Ta pidas lihtsalt kinni, et...”

„Ta soovib teiega kohtuda,” torkas nägu vahele.

„Siis, pagana pihta, Archie, too ta siia!”

„Aga ma...”

„Too ta siia!”

Aken löödi kinni ja Wolfe oli kadunud. Nägu vaatas uurivalt mõlemale poole ja üle tänava, sirutas käe minust mööda, avas auto ukse ja Dazy Perrit ronis välja.